

РЕШЕНИЕ

№ 4457

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4065** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП- С. срещу съдебно решение от 27.11.2020 г. постановено по нахд. № 17387/2019 по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 104 с-в с което е отменено Наказателно постановление № 440034- F461213/03.06.2019 г. /НП/, с което на [фирма], за нарушение на чл. 26, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на МФ /Наредбата/ на основание чл. 185, ал. 2 във вр. с чл. 185, ал.1 от Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лв.

В жалбата са наведени аргументи за неправилност на оспореното решение. Счита, че наказателно постановление е издадено в съответствие с материално-правните разпоредби и процесуалните изисквания. Сочи, че не е налице маловажен случай, доколкото неспазването на фискалните норми винаги се счита за сериозно нарушение. Поддържа, че не е допуснато нарушение на чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН. Моли съда да отмени обжалваното решение, като вместо него постанови друго, с което процесното наказателно постановление да бъде потвърдено.

Ответникът- [фирма] чрез процесуалния си представител и в писмени бележки оспорва касационната жалба като неоснователна.

Представителят на СГП дава становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

На 06.12.2018 г. при извършена проверка в магазин за риба, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], е констатирано, че търговецът в качеството му на задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на МФ, е допуснало нарушение на същата. При проверката, извършена на горепосочената дата, била извършена контролна покупка от проверяващите, за която бил издаден фискален бон на стойност 4.50 лв., който не съдържа наименование на стоката, код на данъчна фактура, количество и стойност по видове закупени стоки. За констатираното нарушение бил съставен АУАН, а въз основа на него е издадено и процесното наказателно постановление.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал по реда на чл. 283 НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля-актосъставител К. И., както и писмените доказателства представени с наказателното постановление в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод за неправилно приложена санкционна норма и допуснато нарушение на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Настоящият съдебен състав обаче, не споделя правните изводи на въззивния съд, обуславящи отмяна на НП.

Безспорно [фирма] е задължено лице по см на чл.3 ал. 1 от Наредба № Н-18/ 13.12.2006г на МФ. Видно от фактите по делото, в стопанисвания от него

търговски обект е било монтирано фискално устройство, което към момента на проверката е било въведено в работен режим и за извършеното плащане при контролната покупка е бил издаден фискален бон. Същият обаче не съдържа законоустановените реквизити по чл. 26, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-18. Липсата на изискуемото съдържание на издадения от търговеца касов бон представлява нарушение на това императивно установено правило, за което нарушение правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по чл.185, ал.2 вр с ал.1 ЗДДС. Тя предвижда, че извън случаите по ал.1, по която се санкционира неиздаването на касов бон за закупена стока/услуга, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл.118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Такова нарушение е и неспазването на изискването, предвидено в чл.26, ал.1 т.7 от наредбата, тъй като липсата на изискуемите реквизити по смисъла на чл.26, ал.1, т.7 от наредбата води до нарушение на разпоредбата. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал.1. Не е спорно, че във фискалния бон е отразена цялата стойност на реална покупка към момента на закупуването на стоката, поради което нарушението не води до неотразяване на приходи или макар и да не съдържа изискващата се подробна информация, е отразявал реалната стойност на закупен артикул, което води до извод за неощетяване на фиска. В случая правилно санкцията е наложена в размера по предл.2-ро на ал.2 на чл.185 ЗДДС, като е отчетено, че нарушението не води до неотразяване на приходи, а само нарушава отчетността при извършването на продажби на стоки/услуги. От изложеното следва, че извода на въззивния съд, за незаконосъобразност на наложената на осн. чл. 185, ал. 2 ЗДДС във вр. с чл. 185, ал.1 от ЗДДС санкция, е неправилен. Очевидно, налагайки санкция на дружеството в минималния спрямо цитираната правна норма размер- 500 лв., органът е отчел факта, че нарушението не води до неотразяване на приходи, съответно е приложил относимата за конкретния случай законова разпоредба.

На следващо място и противно на доводите на СРС, настоящият съдебен състав намира, че нарушението е описано в пълнота и не е допуснато нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Ясно е каква стока и в какво количество е закупена при контролната покупка, което е отразено в протокола за извършена проверка от 6.12.2018г , а именно 1 брой риба. Пропускът в съдържанието на наказателното постановление може да бъде саниран, чрез други документи, приложени по административно- наказателната преписка , в частност протокола за извършена проверка. В. на закупената стока и количеството ѝ не определя осъществен ли е състава на нарушението, което в случая е безспорно установено, няма отношение при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.Този пропуск по никакъв начин не е довел до невъзможност за наказаното лице да разбере за какво точно нарушение е ангажирана административно-наказателната му отговорност, предвид което правото му на защита не е накърнено.

Предвид несъвпадане правните изводи на настоящия съдебен състав с тези на СРС, оспореното решение следва да се отмени и вместо него да се постанови друго с която се потвърди НП.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на касатора се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно във връзка с чл.143, ал.3 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София- град, IV касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 27.11.2020 г. постановено по нахд. № 17387/2019 по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 104 с-в и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 440034-F461213/03.06.2019 г. /НП/, с което на [фирма], за нарушение на чл. 26, ал. 1, т. 7 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на МФ /Наредбата/ на основание чл. 185, ал. 2 във вр. с чл. 185, ал.1 от Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лв.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.